

Į savarankišką gyvenimą išvažiavo siauruku

Asmeninio albumo nuotr.

Sportui skyręs didelę gyvenimo dalį Romas Pačinskas norėtų Anykščiuose įsteigti sportui skirtą muziejų.

Tęsiame pokalbių ciklą su Anykščių Teresės Mikeliūnaitės kraštotyros draugijos nariais, gyvenančiais ne Anykščiuose. Šį kartą pokalbis su Anykščių Teresės Mikeliūnaitės kraštotyros draugijos nariu, Kauno anykštėnu, ilgamečiu Viešojo saugumo tarnybos atsargos karininku, dziudo ir sambo sporto meistru, daugkartiniu dziudo Lietuvos čempionu, teisininku Romu Pačinsku.

– Gimėte Anykščiuose, mokėtės Anykščių 2-ojoje vidurinėje mokykloje. Mokykliniais metais daug sportavote. Kaip sekėsi? Kokios sporto šakos buvo Jūsų pamėgtos? Gal treneriai turėjo įtakos pasirinkimui? Papasakokite daugiau apie savo mokyklinius metus.

– Mokykliniai metai man išliko atmintyje visam gyvenimui, turėjau pačius geriausius ir savo darbui pasišventusius mokytojus, nuostabius žmones, be galo nuoširdžius ir atsakingus. Tai buvo draugiškiausia klasė ir mokykla, palikusi geriausius prisiminimus. Mokiausi noriai ir sekėsi gerai. Augau tokioje aplinkoje, kad sportuoti nereikėjo jaunimo raginti ir kviesti. Turėjome gerų pavyzdžių ir mokėmės iš vyresnių. Vietoje buvo upė, irklavome, plaukiojome, nardėme, mačiau kaip vyresnieji patys įsirengė aikštelę futbolui, krepšiniui, patys ja rūpinosi, šienavo ir prižiūrėdavo. Susirinkdavo vyrai ir rimtai varžydavosi. Mes stebėdavome sulipę medžiuose. Sulaukiau, kai ir mane pakvietė į komandą žaisti. Tai buvo įvertinimas. Vykdavo tarpatvinės futbolo varžybos miesto stadione. Kartą buvau išrinktas geriausiu vartininku.

Mokykloje, vienos pertraukos metu, užėjome su klasiokais į sporto salę, radome kamuolius, tai ėmėme mėtyti į krepšį.

Į savarankišką gyvenimą išvažiavo siauruku

atkelta iš 1 psl.

Pamatė fizinio lavinimo mokytojas Vytautas Aviža, kad su batais salėje, sukviėtė mus ir liepė visiems vakare į treniruotę pas Valentina Lukoševičių prisistatyti. Mes nesupratome ar tai bausmė, ar paskatinimas. Taip pradėjau krepšinį lankyti, tik pasireikšti nespėjau. Jau tada formavosi pagarba sportui, aplinkai.

Po to atėjau į klasiškes imtynes, kurias lankė mano vyresni broliai. Treniravomės po pamokų, dalyvavau varžybose, kaupiau patirtį.

Mama nupirko foto aparatą „Smena simbol“, broliai fotografavo ir aš pramokau. Klasiškas Vaidotas Mieželis išmokė ryškinti ir daryti juodai baltas nuotraukas. Labai įdomu buvo, kai ant balto ir šlapio lapo ryškėdavo užfiksuoti vaizdai. Atsiėmėdavau foto aparatą ir jį mokyklą, vėliau jis ir kelionėse lydėdavo.

Tetė mirė, kai buvau 6 metų, mama viena mus visus penkis užaugino. Gyvenome ūkiškai, niekas mūsų nelepino, visada turėjau veiklos, nuobodžiauti neteko, nebuvo ir sunku.

1978 metais iš Panevėžio sporto mokyklos internato į mokyklą atvažiavo treneris Rimantas Kalibatas rinkti gabesnių sportui vaikų. Mane pasiūlė ir iškviėtė mokytojas Vytautas Aviža. Pasietairavo, ar noriu sportuoti. Kaip nenorėsi, norėjau, tik imtynių nebuvo. Būdamas 14 metų siauruku iš Anykščių išvykau į savarankišką gyvenimą. Išvykau su brolio patarimu „nesusidėti su blogais žmonėmis...“ Nepaklausiau, kaip atskirti, bet kažkaip pats atsirinkau. Buvau lengvosios atletikos grupėje, kol treneris išvyko į kitą miestą. Tada pavaduotojas Mykolaitis pasakė, kad atidaryta dziudo klasė, pasiūlė pabandyti. Kartu nuėjome į salę, mane pristatė treneriui, taip ir likau su dziudo.

– Mokėtės Kauno maisto pramonės technikumė, neakivaizdžiai įgijote automatinių įren-

ginių eksploatavimo maisto pramonėje specialybę. Paskui neakivaizdžiai baigėte studijas Lietuvos kūno kultūros instituto Kaune ir parengėte diplominį darbą „Imtynininkų techninio ir taktinio rengimo individualizavimas“, įgijote kūno kultūros dėstytojo išsilavinimą. Ką veikėte po studijų baigimo? Kaip tęsėsi Jūsų sportinė karjera?

– Po vienu studijų, tęsiau mokslus toliau. Aktyviai sportavau, siekiau aukštų rezultatų, dalyvavau tarptautiniuose turnyruose. Su sovietų sąjungos dziudo rinktine rušijausi Europos, pasaulio čempionatams bei 1988 m. Seulo Olimpinėms žaidynėms. Siekiau įsitvirtinti pagrindinėje rinktinėje. Sukūriau šeimą, dirbau sporto instruktoriumi, kol atėjau tarnauti į besikuriantį VRM VT pirmąjį pulką Kaune. Taip ir baigiau savo didįjį sportą, karjeros nepriklausomoje Lietuvoje netęsiai, o varžybose su tarnybos komanda dalyvavdavome ir toliau, iškovodavome pergales.

Dirbote LR Vidaus reikalų ministerijos Vidaus tarnybos I pulke karinio, kovinio ir fizinio rengimo vyriausiojo instruktoriumi. Reorganizavau I ir II pulkus į Viešojo saugumo tarnybą prie Vidaus reikalų ministerijos, buvote šios tarnybos Kauno dalinio, Taktikos ir specialaus parengimo centro Specialaus rengimo poskyrio vyresnysis instruktorius, nuo 2009 m. – leitenantas. Ar darbas padėjo pasiekti sportinių laimėjimų? Gal galite pasidalinti jais?

I-asis pulkas Kaune įkuriamas 1991 metų spalio 18 dieną, tuomet prasidėjo pirmi šaukimai. Aš į tarnybą atėjau 1992 metų balandžio 16 dieną, dar sovietų armijai esant Lietuvoje. Pulko vadu buvo paskirtas pulkininkas Sergejus Madalovas, tai jo bei kolegų iniciatyva ir kūrėsi I-sis pulkas. Aš kovinio-fizinio parengimo skyriuje dirbau su šauktiniais, mokiau kovos gudrybių, dirbant in-

dividualiai ir komandoje. Mokiau, kaip nuginkluojama panaudojus specialias priemones ir kai pritaikyti tai tarnyboje. Fiziniai krūviai buvo dideli, tai ir sportas buvo neatsiejama jo dalis. Mano žinios ir sukaupta patirtis sambo ir dziudo sporte pasitaikė kuriamam I-am pulkui. Drausmė, pareiga, statuto laikymasis, patriotizmas ir atsakomybė Lietuvai – tai mano nuostatos, kaip savaime suprantami dalykai. Tuo su kolegomis ir dalinausi. Parengėme fiziškai, dvasiškai ir morališkai stiprius, tobulai ginklą valdančius ir atsakingus karius. Tapo vyrai patikimais, galingais ir universaliais kariais, niekada nepavedė. Per visą tarnybos laiką ir išėjęs į atsargą nė karto nesigailėjau pasirinkęs šį kelią, jį ir dabar lydi tik geri prisiminimai. Didžiavausi būdamas to kolektyvo dalimi, prisidėjęs prie stabilumo, tvarkos ir ramybės mūsų šalyje.

– 2015 m. baigėte pareigūno profesinę karjerą ir išėjote į atsargą. Ar tai pastumdėjo keisti veiklos pobūdį?

– Tikrai taip. Visą sąmoningą gyvenimą mano darbinė veikla buvo sporto, kovinio ir karinio pobūdžio. Tikėjau ir žinojau, kad išėjęs į atsargą pakeisiu šią kryptį. Pats keičiausi, tobulėjau, mokiausi, keliavau. Sveikatos ir saugios aplinkos klausimai mane patraukė labiausiai, nes man pačiam labiausiai to reikėjo. Pakeičiau viską iš pagrindų, kas tik buvo įmanoma: veiklą, miestą, šeimą.

Dar tarnaujant, gavau signalą, kad pasirūpinčiau savo širdimi. Niekada ja nesiskundžiau ir neturėjau jokių problemų su sveikata, bet atėjo laikas ir man – teko rimtai susirūpinti ir susiimti. Neanalizuoju praeities, džiaugiuosi sprendimais, gera sveikata, dabartimi ir viskuo, kas vyksta mano gyvenime.

– Esate vienas iš Kauno anykštėnų draugijos steigėjų, 2012–2016 m. buvote šios Draugijos tarybos narys ir iždinin-

kas. 2016 m. kelis mėnesius buvote Tėvynės pažinimo draugijos valdybos pirmininkas. Ką galite papasakoti apie šią veiklą? Kuo ji jus sudomino ir patraukė? Nuo kovinių veiksmų iki Tėvynės pažinimo...

– Kadangi esu anykštėnas, o gyvenau Kaune, tai natūraliai traukė bendrauti ir palaikyti ryšius su savo kraštiečiais. Prieš dešimtmetį Tautvydas Kontrimavičius pakvietė ateiti į susitikimą su anykštėnais Vaižganto muziejuje Kauno senamiestyje. Tada išsirinkome iniciatyvinę grupę, įsijungiau į veiklą, įsteigėme ir įregistravome asociaciją – Kauno anykštėnų draugiją. Parodas, knygas ir įdomius pašnekovus pristatėme Kaune, Anykščių krašte ir kt. Organizavome tikslines ir pažintines keliones, renginius ir susitikimus. Tai prasminga veikla, reikalaujanti darbo ir laiko, vienijanti ir suburianti kraštiečius, gyvenančius Kaune, maloniam ryšiui su Anykštiečiais. Draugija turi savo vadovybę ir toliau vykdo visuomeninę veiklą.

Buvau iniciatyvinės darbo grupės „Atmintis“ narys, kartu su bendražygiais įgyvendinome edukacinį istorinės atminties projektą, skirtą įamžinti 1941–1942 m. sušaudytiems Lietuvos Respublikos vyriausybės ministrams. Memorialas 2018 m. buvo įrengtas ir pašventintas Didžiosios Kovos apygardos partizanų parke Ukmergės rajone, Kadrėnuose.

– Nuo 2016 m. esate Anykščių Teresės Mikeliūnaitės kraštotyros draugijos narys. Ką Jums reiškia ši narystė?

– Į šią draugiją mane pakvietė Audronė Berezauskienė, tai su džiaugsmu šį pasiūlymą priėmiau.

Mūsų šeima išsaugojo autentišką prosenelių sodą, nuo mažens išmokė gerbti praeitį ir prisiminti, branginti senienas, tad kraštotyra man yra artima. Draugijoje yra šios srities profesionalai, tam atsidavę žmonės. Matau, kaip kruopščiai dirba-

Romas Pačinskas iš Anykščių išvažiavo keturiolikmetis, tačiau dabar sako, kad tolimesnius gyvenimo planus sieja su gimtine.

ma, tobulėjama, čia kaupiama praeities istorija, dalijamasi informacija, patirtimi ir naujienomis, rengiamos parodos, organizuojami susitikimai. Džiaugiuosi, kad ir aš esu tos veiklos dalis.

– Turėjote minčių įsteigti Anykščiuose sporto muziejų. Kodėl kilo tokia idėja? Ar dar jos neatsisakėte?

– Ši mintis ir kilo kraštotyros draugijoje, diskutuojant su Audrone Berezauskiene apie Anykščių reikalus, prisiminimus, pasiekimus. Žinau iš savo patirties, kaip per ilgą laiką yra sunku vienoje vietoje išlaikyti ir išaugoti visus apdovanojimus, taures, medalius. O kai kalba eina apie sporto laimėjimus praeities Anykščiuose, tai surinkta, atkurta, susisteminta ir pateikta informaciją būtų labai įdomi. Tai būtų mokomoji ir auklėjamoji medžiaga, kuri pasitarnautų jaunajai kartai. Taip išlaikytume prisiminimuose Anykščių kraštą garsinusius žmones, jų indėlį, pasiekimus, apdovanojimus, trofejus ir kt. Su kiekvienais metais eksponatai įgauna vis didesnę išliekamąją vertę, todėl kas įmanoma, reikia išsaugoti, nes daug kas sunyko negrįžtamai.

Dabar tai nėra idėja numeris vienas ar svarbiausias darbas, bet diskutuoti ta tema reikėtų.

– 2014 metais išleido-

te savo dėdės Jono Daniūno pomirtinį kūrybos rinkinį „Nepažintas Jonas Daniūnas“. Kas paskatino?

– Mano sesuo Stasė surinko dėdės Jono rankraščius. Jis rašė ežerasčius apie meilę mamai, gimtinei, gamtai, sportui, Lietuvai. Toks jis ir gyvenimo buvo. Dėdei visada jaučiau didelę pagarbą, mokiausi iš jo. Jaučiau pareigą išėjusiems, o mano sreikuojanti širdis, pašliję santykiai šeimoje ir nerimas, kad nebeadaug man liko, kaip tėčiui, broliui, sėsei, tai ir paskatino skubiai imtis šio, man visai nežinomo darbo. Tuometinė Pasaulio anykštėnų bendrijos atsakingoji sekretorė Judita Skačkovskienė rekomendavo man anykštėnę grafikę Loretą Uzdraitę, kuri knygos dailininkė, kuri apipavidalino ir paruošė spaudai knygą „Nepažintas Jonas Daniūnas“. Puiki buvo rekomendacija... Dabar Loreta – mano žmona.

– Kokie Jūsų ateities planai?

– Dabar tik mokėti džiaugtis tuo, ką turiu. Ir visi ateities planai – jau Anykščiuose.

Kalbino
Linus BITVINSKAS

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĒMIMO
FONDAS

